

Bevezető

Idei utolsó lapszámunkban az év négy jelentős eseményével kapcsolatosan találhatók írások. A számba vételen túl egyféle összegzést is sugall ez az egymás mellé rendelés, ami jól fog így, az esztendő végén.

Soós Katalin lapindító, a költő poétikájának értelmezési lehetőségeit vizsgáló tanulmánya Arany János születésének 200. évfordulója alkalmából meghirdetett emlékévre reflektál. Amint azt a szerző megjegyzi, a bicentenárium – egyebek mellett – az életmű még teljesebb feltárására, az aktuálpolitikai és allegorikus-morális olvasatok mellett a versszöveg összetettségére és a nyelvi megformáltság árnyaltságára is ráirányította a figyelmet. Szerzőnk a recepció újabb eredményeinek felvillantására törekszik, miközben a költő általános és középiskolában tanított három balladájának értelmezési és olvasási lehetőségeihez mutat újabb szempontokat.

A Romániai Magyar Pedagógusok Szövetsége 1993-ban indította útjára a Bolyai Nyári Akadémia néven ismertté vált szakmai fejlesztési programját, így az idei nyári képzések a negyedszázados évforduló jegyében zajlottak. Érett kora ellenére a Kárpát-medence legnagyobb pedagógus-továbbképzője játékkal kapcsolatos címet tűzött zászlájára, amiért a pedagógusok cseppet sem voltak hálátlanok. Sőt. A *Legyen játék a tanulás!* főcímmel meghirdetett programmal a szervezők elsődlegesen a gyerekközpontú oktató- és nevelőmunkára akarták irányítani a figyelmet. Közben az is igaz, hogy a hangsúlyosan tananyagcentrikus oktatási rendszerünkben a gyermek szellemi és testi fejlődését egyformán segítő, de a nevelő és a diák közötti viszony finomítására – és sok egyébre – is alkalmas „kulcsmódszer”, a játék meglehetősen háttérbe szorul. A jubileum kapcsán fontosnak tartottuk a különféle BNYA-szekciók beszámolóinak csokorba fogását, ezekkel is példázva a továbbképző hiánypótló szerepét. Előző lapszámunkban indított összeállításunk folytatásaként került az *Esemény* rovatba újabb három nyári „játékos” képzést ismertető írás, Szabó Gábor, Deák-Székely Levente, valamint Tódor Erika-Mária és Kovács Dorina szerzőpáros tollából. A szekcióbeszámolók elé illesztettük most Virág Erzsébetnek a nyári továbbképzők negyedszázados történetét messzemenő igényességgel bemutató-értékelő írását.

Ugyanide sorolódott a Kodály Zoltán halálának 50. évfordulója kapcsán meghirdetett emlékév meghatározó csíkszeredai eseményéről, a tíz énekkar közös éneklésével megtartott szabadtéri hangversenyről szóló beszámoló Orosz-Pál Józseftől.

Lapszámunk jelentős egysége most is a mélyebb elemzésekre vállalkozó *Horizontok* rovat. Ennek súlypontja ebben a lapszámban is az új V–VIII. osztályos tantervek ismeretetésére-értékelésére helyeződött. Kétségtelen, hogy a tantervírás komoly kihívást jelentett az arra vállalkozók számára, de mindenek előtt nagyszerű oktatásszervezési-fejlesztési lehetőséget is, amivel – rovatunk írásai egy részének tanúsága szerint – sajnos nem mindig tudtak élni a szerkesztők. Amíg jelenlegi szerzőink (Bartalis Boróka, Szállassy Noémi, Tóth Szilárd és Gál László) az új tantervi koncepciókat és azok gyakorlati megoldásait elemzik, addig előző lapszámunk bevezetőjében főszerkesztőnk más szintről kö-

zelít a kérdéshez: a tantervfejlesztés megszervezésének szakszerűtlenségére és következetlenségére világít rá. Ezen elsődleges okok ismeretében válik még érthetőbbé az új, de – Tóth Szilárd szavait használva – nem ritkán „mindent a régiben hagyó” (vagy legalábbis nem elég merészen frissítő) szemlélet és gyakorlat. Ezzel együtt érdemes a kérdést pozitívan szemlélni: a változtatni, a jót jobbítani akaró szándékot látni és egyéni elköteleződéssel, egyéni megoldásokkal szolgálni az oktatási folyamat minden körülményben legértékesebb szereplőjét, a jóra, szépre és igazra nyitott gyermekeket.

Emlékezésre, ünneplésre, újraértelmezésre és újításra is lehetőséget biztosítottak tehát a tovatűnő naptári év eseményei. Az előző – a teljességet közel sem érintő – felsorolás is azt sugallja: pedagógusainknak gazdagodást hozhatott a 2017-es esztendő.

Nem szeretem, amikor a külső körülmények jobbítását kívánjuk egymásnak az új év elején. Ezzel a hiányt és az ebből fakadó elégedetlenségünket nyomatékosítjuk, így boldogulásunkat, boldogságunkat más időtől és más feltételektől tesszük függővé. Persze jó lenne, ha jövőre még több jó adatna az amúgy is kihívásokkal és megpróbáltatásokkal teli pedagógusi munkánkhoz. De ha mégsem így történne, akkor se csüggedjünk. Kovácsoljunk erényt a hiányból, a külső körülmények tökéletlensége fordítson saját belső forrásaink felé! Használjuk jól a Weöres Sándor-i „létrát”! Mert nevelésügyünk igazi megújulása rajtunk is múlik. Szerkesztőtársaim és a magam nevében kívánom, hogy a születésnap minden kedves olvasónk számára hozzon hitet és erőt, az új év pedig legyen teli a hivatásban való megerősödést segítő szép élményekkel!

Ozsváth Judit